

Grad imødekommende, at man med nogenformhøjest Kryds kunde vente, at det vilde blive vedtaget, saaledes som det var forelagt. Udvalgets Flertal fandt det derfor nødvendigt at søge en Konference med den høitærede Confeilspræsident angaaende dette Spørgsmaal. En saadan Konference fandt Sted med nogle Medlemmer af Udvalgets Flertal. Det viste sig imidlertid under denne Konference, at et Forslag fra Udvalgets Side om at sætte et Dyrtidsstillæg ind paa Finantsloven ikke vilde kunne gjøre Regning paa nogen Understøttelse fra Regeringens Side. Ivertimod, det blev os tydelig tilkjendegivet, at et saadant Forslag endogfaa vilde møde ligesym Modstand hos Regeringen. Under disse Omstændigheder forekom det os, at vor Stilling maatte være given. Der kunde ikke være Tale om, at vi kunde foreslaa Landstthinget, at det for at opnaa det Maal, som vi ansaa for det rette, skulde foreslaa en Bei, paa hvilken det vilde være sikkert paa at møde Modstand hos Regeringen. Det vilde aabenbart have været ufrugtbart, og det vilde ikke blot have været ufrugtbart, men det kunde ogsaa let efter vor Mening blive skadeligt. Vi vilde derved kunne komme til at krydse Regeringens Bestræbelser paa den Bei, som den havde valgt som den rette, Bestræbelser, om hvilke vi dog maatte antage, at de i Hovedsagen stillede mod det samme Maal, som vi havde. — Ganske lignende Betragtninger have hos os gjort sig gjældende med Hensyn til det andet Spørgsmaal, Spørgsmaalet om Dækning af Universitetets Underbalance. Der ligger jo nu i det andet Thing et af Regeringen indbragt, af dette Thing vedtaget, Lovforslag, dels om, at den betydelige Del af Universitetets Kapitalformue, som i den senere Tid er bleven forbrugt, skal blive det restitueret, dels om, at det for Fremtiden skal gjøres til Regel, at naar i noget Aar Universitetets Udgifter overstege dets Indtægter, skal der sørges for et Tilskud, hvorved dette Deficit strax bliver dækket. Hvad angaar Restitutionen af den allerede forbrugte Del af Universitetets Kapitalformue, da kunde der naturligvis ikke være Tale om, at Noget herom skulde kunne indføres i den foreliggende Finantslov. Derimod forekom det os, at det vilde have været naturligt, om der paa denne Finantslov optoges en Bestemmelse om, at et fremtidigt Forbrug af Universitetets Kapitalformue i alt Fald foreløbig skulde standses, indtil den almindelige Sag, der nu foreligger til Drøftelse, var bleven endelig afgjort. Dette har imidlertid ikke været Regeringens Mening. Regeringen har foreslaaet i det andet Thing i Stedet for en fuld Dækning af den for det kommende Aar beregnede Underbalance, der beløber sig til over 100,000 Kr., ikkun at yde et Tilskud fra Statskassen af 50,000 Kr., og dette Forslag er blevet vedtaget af det andet Thing, efter at dette

havde forfattet et Endringsforslag, der af enkelte Medlemmer var fremfat om, at Tilskudet skulde forhøjes. Men under disse Omstændigheder forekommer det os klart, at det vilde være fuldstændigt frugtesløst, om Landstthinget vilde søge at sætte en Mening igjennem, der saaledes er stik imod, hvad baade Regeringen og det andet Thing ere enige om. Der kan jo umuligt være Tale om, at Landstthinget skulde have nogen Magt til at sætte sin Mening igjennem imod de tvende andre Faktorer af Statsmagten. Men at gjøre en blot Hensiktsstilling i denne Henseende under de Forhold, som nu foreligge, det, tilstaar jeg, synes mig næsten kunde betragtes som en Flaivitet. Det er idetmindste os umuligt at se, at vi kunde fremkomme med nye Argumenter, som ikke hidtil ere fremkomne i denne Sag, og om hvilke det kunde ventes, at de vilde kunne give denne Sag en anden Vending. Sagen er jo imidlertid ikke dermed til Ende, hverken denne Sag om Dækningen af Universitetets Underbalance, ikke heller den anden Sag om Dyrtidsstillæget. Det er tilladt fremdeles at vente, at de ville kunne finde en tilfredsstillende Løsning, og Landstthinget vil, om det ogsaa vedtager det nærværende Finantslovsforslag usforandret, ganske vist ikke tabe disse tvende Sager af Sigte. De ville sikkert fremdeles ligge det alvorligt paa Hjerte. Jeg skal gjentage, at ogsaa Udvalgets Flertal saaledes indstiller, at Udgiftsparagraferne i det foreliggende Finantslovsforslag vedtages usforandrede.

Carlsen: Jeg har ikke Meget at sige til den Betænkning, som jeg har afgivet. Jeg vil kun tilføje, hvad der i Grunden efter hele den af mig fremsatte Opfattelse turde kaldes overflødig, at jeg fastholder aldeles bestemt den af mig udtalte Overbevisning, at Landstthinget bør hvert Aar nedsætte Udvalg over Finantsloven, og dersom jeg lever og sidder paa denne Plads, naar Thinget samles igjen, vil jeg strax, naar Finantslovsforslaget er fremlagt i det andet Thing og omdelt i dette Thing, begynde med at foreslaa, at vi nedsætte et Udvalg til at forberede Finantslovens Behandling af et senere Finantsudvalg, og jeg har det Haab, at jeg ikke vil komme til at staa alene, men at jeg vil finde Tilslutning her i Salen, naar jeg gjør det omtalte eller et lignende Forslag.

Formanden: Jeg veed ikke, om nogen af de 3 Medlemmer af Udvalget, som danne Mindretallet, ønsker Ordet.

N. Nasmussen: Mindretallet ønsker for Diebliffet Intet at sige.